

OBĚŽNÍK

České katolické missie

Ročník X

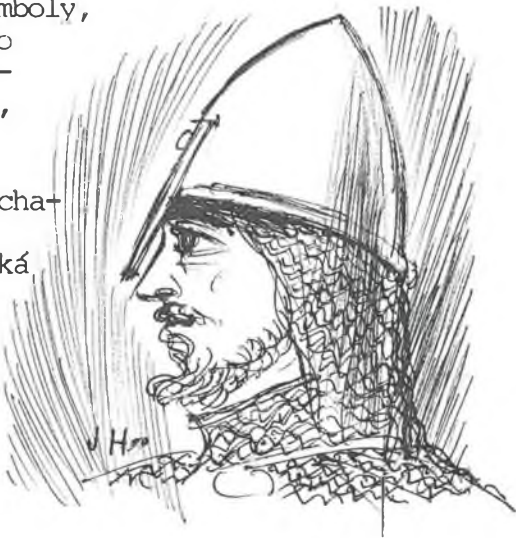
Paříž

Číslo 4

září-říjen 1979

SYMBOL ČESKÉ STÁTNOTI

Tohoto roku uplyne 1050 let smrti knížete Václava, našeho největšího národního světce, "bředice české země". Kdyby byl jen symbolem českého katolicismu, bylo by s jeho postavou sice méně problémů, ale byla by to také postava o mnoho chudší. Skutečnost, že i oněj, který stál u zrodu českého státu, se vedly v našem národě spory, ukazuje právě, jak je Václav postava skutečně živá (o mrtvých jen dobré na něj zřejmě neplatí). Každá živá postava, i ta největší, obsahuje protichůdné prvky, a postavy minulosti navíc nesou stopy bouří, které se přes ně v dějinách přehnaly. I to je příznačné pro velké symboly, ať už národní, náboženské, nebo jiné: symbol je mnohoznačný. Jednoznačná je jen kopie. Symbol, jako vše živé a životodárné, má mnoho tváří. Okolo nich se soustřeďuje tvorba lidského ducha - člověk však nedokáže stvořit symbol samotný. Ten totiž vzniká jaksí samovolně. Sv. Václava jistě ani ve snu nenapadlo, že bude jednou z klíčových postav malého českého národa po více než 1000 let. Právě tato jeho životnost po 1050 let umožňuje

nové a nové pohledy na jeho postavu, podobně jak je tomu např. s Janem Husem, Českými bratřími nebo Bílou Horou. A ona to také je, která v nás budí tak silné city, od lásky, která spojuje na život a na smrt, až po nesmiřlivou nenávist.

Je dobré, že máme jednotící symboly, ze kterých můžeme i nadále žít jak národ i jako stát. Tam, kde jich není, dochází k roztržiténosti, jakou nám například předkládá moderní výtvarné umění, které právě nejvíce postrádá jednotící symboliky, takže se rodí a zanikají směry, opřené o symboly dočasné, nebo jen skupinové, ale nikoliv všeobecně platné a uznávané.

Moderní české dějiny ukazují, že v nás je energie a síla k pokračování v díle generací naší minulosti. Právě nedávná minulost, jejímiž svědky mnozí z nás jsou, ukazuje, jak Václavova osobnost je důležitá i pro náš současný život. Právě naše současná generace objevuje nové vhledy do Václavových snah a novou velikost jeho osoby a charakteru. Pohlížíme na ně s novým porozuměním právě my, kteří žijeme v období ztráty nezávislosti v důsledku agresivity našich mocných sousedů. Pohled na Václava a potíže, se kterými bojoval, by byl stejně skličující, jako pohled na Čechy na sklonku 20. století - kdyby nebylo naděje, plynoucí mimo jiné ze znalosti toho, čím se malé Václavovo knížectví zakrátko stalo, přes všechny nesnáze, se kterými nepřestávalo bojovat.

Václav se stal národním symbolem sice velmi brzy po své smrti, ale jeho skonem samotným ještě nic nebylo vyhráno - vypadalo to spíše naopak! A tak i ty nejslavnější tradice a minulost nebudou nic platné, nebude-li těch, kdo v nich pokračují a přetvářejí staré porážky v nová vítězství.

Sv. Václav je náš kníže, náš národní světec - to není záruční list na šťastnou budoucnost, ale výzva. Každé generaci, a tedy i naší.

Juliusz Slowacki

POŚRÓD NIESNASEK PAN BÓG UDERZA

Pośród niesnasek Pan Bóg uderza

W ogromny dzwon,

Dla slowiańskiego oto panieža

Otworzył tron.

Ten przed mieczami tak nie uciecze

Jako ten Wloch,

On śmialo, jak Bóg, pójdzie na miecze;

Świat mu - to proch!

Uprostřed sporů Pán Bůh udeřil

na ohromný zvon

a hle, slovanskému papeži

otevřel bránu k trůnu.

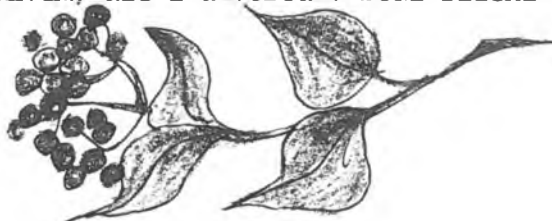
Ten před meči neorhne,

jako ten Vlach,

on směle, jako Bůh, proti nim vkročí;

svět je pro něho - prach!

Juliusz SLOWACKI, tento literární věstec, narozený r. 1809 ve volyňském Krzemiencu, zanechal nám vedlejší báseň z r. 1848, jejíž velkolepé proroctví se vloni - - přesně po 130 letech - stalo skutkem a naplňuje nás proto nejen údivem, ale i důvěrou v Boží řízení dějin.

JAN PAVEL II. V POLSKU

Význam cesty papeže Jana Pavla II. do rodného Polska snad nikdo na západě předem nepodceňoval, ale průběh jeho misionářské pouti do komunistického státu překonal ještě všechna očekávání těch, kteří jeho cestu pokládali za mimořádně důležitou. Nadšení statisíců lidí, kteří z vlastní vůle, bez donucení režimem, přišli shlédnout a poslechnout si "svého papeže" při každém jeho veřejném vystoupení, jejich nestrojená radost, zvláštní hrdost nad možností otevřeně prokázat své skutečné smýšlení, je něco, co málokdo očekával v zemi vychovávané po tři desetiletí zcela odlišnou doktrínou.

Odhaduje se, že se svatý Otec při své návštěvě v Polsku setkal asi s 5 miliony lidí, na náměstích, na silnicích, v kostelích. To znamená, že přibližně každý šestý Polák měl příležitost vidět polského papeže. Jan Pavel II. měl během těch vyčerpávajících dnů 30 kázání a proslovů, z nichž více než deset mělo zásadní orientační význam.

Tyto jeho projevy také předčily očekávání. Často v nich vyvočoval z připravených diplomatických úvah a otevřeně žádal nejen náboženskou svobodu, ale všestranné dodržování lidských práv v Polsku i v ostatních státech střední a východní Evropy.

"Přišel jsem, abych se modlil za svobodnou domovinu", volal v poutním místě Čenstochova a když se dověděl, že polská televize odmítá přenášet jeho projevy po celé zemi, postěžoval si: "Je smutné, že v době, kdy byla veřejně proklamována svoboda informací, nemohou sloužit Poláci i ostatní Slované slova papeže!" Tindy prohlásil: "Jsou východní způsoby života a západní způsob. Poláci si už po tisíc let vclili západní způsob života."

To jsou tři ukázkv z množství poznámek, které vyvolaly bouři souhlasu a nadšení shromážděných davů a jistě i nervozitu komunistických vůdců.

Papeže provázelo na jeho cestě po Polské vlasti přes 2 500 novinářů, u nichž vznikl den za dnem respekt před fyzickou odolností svatého Otce. "My jsme rádi, když můžeme komentovat dvě ze tří událostí denně", poznamenal jeden novinář, "Karol Wojtyła však vypadá i po večerní modlitbě svěže. To působí nakažlivě."

Na několika místech se také mezi zástupy polských věřících objevila skupinka českých krajanů, kterým se tam podařilo dostat ze druhé strany nedalekých hranic. A bylo by jich více, kdyby...

I v Čenstochové zahlédli novináři český nápis: "Zdraví tě věřící z Československa."

SV. OTEC ZDRAVÍ ČECHY

Zmučené tělesné pozůstatky apoštola Vojtěcha leží u základů křesťanství polské země. A proto mi působí radost, že vidím před sebou tento nápis v bratrské řeči české, v řeči sv. Vojtěcha: "Pamatuj, svatý Otče, na své české děti!" V minulých dobách tyto slovanské řeči, tak blízké jedna druhé, byly si ještě podobnější. Lingvistická studia ukazují, že tyto řeči rostly ze stejných slovanských kořenů, ze stejného kořene křesťanství, z kořene Vojtěchova, "Pamatuj, svatý Otče, na své české děti!" Což může tento papež, který v sobě nese dědictví svatého Vojtěcha, zapomenout na tyto své syny a dcery? Aní my, milovaní bratři a sestry, kteří jste tu shromážděni a kteří nosíme v sobě totéž Vojtěchovo dědictví, nesmíme zapomenout na tyto své bratry ve víře a bratry slovanské krve.

V Poznani

ČETLI JSME KNIHU

(Jan Trefulka, Zločin pozdvižení, Vydal INDEX)

Vyzařovalo z nich příjemné teplo, v němž se cítil skoro blaženě. Před jeho očima mizel kus jeho minulosti, jeho myšlenky, nápady, poznámky ke studovaným knihám, všechno se mu zdálo náhle podivně cizí a zbytečné. Snad je pravda, co je zde všude napsáno, ale co to znamená pro něj? Proč právě on by měl obětovat svůj život, aby napomáhal na svět něčemu, co má doposud jenom tvář hrůzy a ničení, to mu v této chvíli připadalo nezřetelné. Konec konců žádný z těch mužů, kteří přicházejí na schůze, by nebyl ochoten vést boj jenom z ideálních pohnutek. Chtějí víc peněz, víc jídla a víc pití. Chtějí míň dělat a mít se lépe. Žádný z nich nemyslí na spravedlnost jako takovou, ale na spravedlnost pro sebe. Proč právě on by neměl myslet především na sebe, v této chvíli, kdy je jisté, že tento boj není možné vyhrát?

Rudé jazyky plamenů se natahovaly až do komína, plechový plášt kámen sténal, v pokoji začínalo být teplo a útulno, pryč z těchto končin, pryč z takových pokojů. Snil o kobercích, koupelnách a širokých oknech, za nimiž se ve větru ohýbají větve stříbrných jedlí.

Matka Šulcová vejde do světnice přivolána tím hlukem a smíchem, rozčiluje ji to, ráda by znovu řekla těm mladým, že už by bylo na čase, aby dostali rozum, když však vidí syna, jak je šťastný a veselý, zapomene na trpkost a dokonce si v duchu řekne, proč by měli být rozumní, rozum je dobrý, když nic jiného nezbyvá, kdo ví, jak dlouho mu ta radost vydrží.

"Dobrý den, maminko," říká Šulc a hned dodává, "už je konec. Elektrárnu obsadili."

"Šak jsem to věděla, že to k ničemu nepovede," říká Šulcová, ale nezní to jako výčitka, jenom jako konstatování. "Nikdy jsem nezažila, že by se život zlepšil řečením a stávkami."

"No jo, Halbich, byla to zlatý slova, měla jenom jednu vadu. On je myslel vážně. A mě z toho běhal mráz po zádech. Takoví lidé jsou horší než regiment bolševiků. Mají svou představu a nikdy se jí nepustí. Jestli se jednou socialismus ve světě skutečně prosadí, bude to jejich vina."

"Nebo zásluha," řekl Halbich. "Ale nás už z toho

hlava bolet nebude."

Halbich cítil kmuži na hradě bezmeznou úctu, cítil, že se ve svém životě setkal jenom s několika lidmi, kteří měli v sobě takovou vnitřní sílu a důslednost, ale když vyšel na nádvoří a do ulic, bylo mu lehčeji jako žáčkovi, který vyběhne ze školní budovy. Ten muž, říkal si nadporučík, po každém, koho potká, něco chce. Samozřejmě, že to, co chce, je dobré, ale kdo se tím má pořád obírat? Kde je tady trochu svinárny, která přináší do života tolik radostí?

Beze slova domluvy zapadli Bečvář s Halbichem do první slušnější vinárny a po důstojnicku se tam stáli až na hranici bezvědomí.

"Zločin pozdvižení" je tedy spíše než kronikou nezdařeného povstání sociální studií, v níž je důraz na jednajících osobách více než na trudných událostech.

Hluboká kniha, plná lidskosti a porozumění, neřešící, ale sklánějící se s láskou k utlačeným, nikoli černobílá kresba, záplava barev z kraje a doby, která není zrovna siavnou epochou vznikajícího státu. (Z kritiky z "HD")

JAN TREFULKA (1929 v Brně), studoval literární vědu a estetiku. V padesátých letech byl nucen vykonávat různá povolání: traktorista, hospodář Státní traktorové stanice, referent Domu umění v Brně, redaktor krajského nakladatelství. Od roku 1962 byl redaktorem Hosta do domu. Přispíval trvale do většiny českých literárních časopisů. Debutoval novelou *Pršelo jim štěstí* (1962), jednou z prvních próz kriticky zobrazující leta stalinismu. Po ní následovalo *Tricet stříbrných křepelek* a detektivky *Nálezy pana Miniuse*, román *O bláznec jen dobré*. V době "normalizace" byl TREFULKA, podobně jako mnozí jeho kolegové, zbaven svého zaměstnání. Jeho nové práce nesmějí být v Československu vydávány.

V září a říjnu si připomínáme

1. 9. 1939 začala druhá světová válka
 10. 9. 1919 byla v St-Germain-en-Laye podepsána mírová smlouva s Rakouskem
 13. 9. 1673 se narodil František Retz, rektor Karlovy-Ferdinandovy univerzity, pozdější generální představený řádu jezuitů.
 14. 9. 1937 zemřel první prezident ČSR, T.G. Masaryk
 19. 9. 1903 se narodil spisovatel A.C. Nor, (vl. jm. Josef Kaván)
 22. 9. 1253 zemřel král Václav I., který panoval v Čechách 1230-1253
 23. 9. 1902 se narodil básník Jaroslav Seifert
 30. 9. 1938 byla podepsána čtyřmi velmocemi tzv. "mnichovská dohoda"
 7.10. 1953 zemřel malíř a výtvarný kritik Emil Filla
 8.10. 1938 zemřel český cestovatel Josef Kořenský
 9.10. 1523 zemřel Petr IV. Rožmberský
 9.10. 1743 zemřel barokní malíř Václav Vavřinec Reiner
 9.10. 1893 zemřel slovenský geolog a botanik Dionýz Štúr
 13.10. 1853 se narodil slovenský publicista a politik Martin Kollár
 24.10. 1601 zemřel v Praze slavný hvězdář Tycho de Brahe
 25.10. 1881 se narodil malíř Pablo Picasso
 28.10. 1693 se narodil regenschori, barokní skladatel Šimon Brixl
 28.10. 1898 se narodil akademik, vědec-cestovatel František Běhounek
 28.10. 1918 vznik Československé republiky

EVROPSKÝ PARLAMENT

Ve dnech 7. a 10. června se konaly všeobecné a přímé volby v devíti západoevropských státech /Belgie, Dánsko, Francie, Holandsko, Irsko, Itálie, Lucembursko, Německá spolková republika a Velká Británie/ do parlamentu Evropského společenství. Voleb se účastnilo celkem 110 miliónů občanů, kteří zvolili 410 poslanců. Mezi nimi byli na kandidátce italské socialistické strany zvoleni také Jiří Pelikán - v exilu od dubna 1969, který přijal italské státní občanství.

Předsedkyní Evropského parlamentu byla zvolena Francouzka Simone Veil-ová, která od dubna 1974 byla ministryní zdravotnictví.

Evropský parlament na svém prvním zasedání ve dnech 17. - 20. července také odhlasoval resoluci proti zatýkání podpisovatelů Charty 77 a politickým procesům. V resoluci bylo nynější čs. vládě vytknuto, že takovým způsobem narušuje helsinskou dohodu o lidských právech, kterou slavnostně podepsala a že tím porušuje svoje mezinárodní závazky.

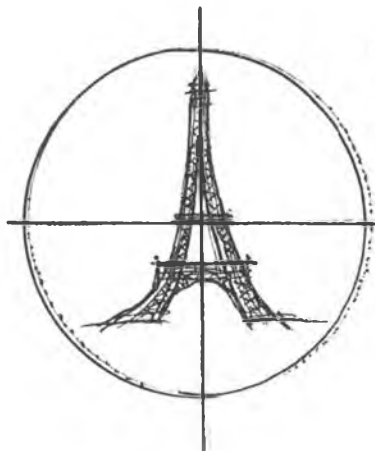

Ptá se profesor na gymnasiu v roce 2000:

"Můžete mi říci, kdo to byli Brežněv a Kosigyn?"

Student odpovídá poněkud nejistě:

"Myslím, že to byli nějakí politici z doby Solženicyna a Sacharova."

výběr z pařížských kulturních událostí

V rámci *Festivalu v zámecké Oranžerii v Sceaux* u Paříže byl 1. září koncert s hudbou českých skladatelů B. Smetany, A. Dvořáka a V. Nováka. Na jiných tamních koncertech to byly a ještě jsou (např. 15. září) skladby Bohuslava Martinů. Připomíná se tak letošní dvacáté výročí úmrtí tohoto českého skladatele, který zemřel 28. srpna 1959 ve Švýcarsku v Liestalalu.

V sálech *Musea Pařížské mincovny* je pořádána výstava *L'Invisible dans la Medaille* (Neviditelné v medaili), představující umělecká díla se spirituálním námětem. Je tam též osm reliéfů, které vytvořil akad. malíř Jiří Hejna k velkým skulpturálním medailím, jejichž motivy jsou inspirovány nadčasovými postavami ze Starého Zákona: Josue, Judith, Ezechiel, Baruch. Vydala je ve stříbře a bronzu Pařížská mincovna. Pozoruhodná výstava trvá do 30. září.

(*Monnaie de Paris, 11, Quai de Conti, Paris 6e*)

V pařížském nakladatelství Gallimard vyšel román Milana Kundery "*Livre du rire et de l'oubli*" (Kniha smíchu a zapomenutí). Je to první román, který tento spisovatel napsal celý ve Francii, od doby, kdy trvale působí na universitě v Rennes.

V *Comedie des Champs-Élysées* se od jara uvádí inscenace hry "*Cesta kolem světa za 80 dní*". Napsal ji Pavel Kohout podle stejnojmenné knihy Jules Vernea. Na září je programováno několik posledních představení.

STRÍPEK ZE SPORTU

Triumf 23 leté M. Navrátilové ve Wimbledonu. Ve finále porazila svou největší rivalku Chris Evertovou-Lloydovou (a to suverenněji než v loni). Obhájila wimbledonské prvenství zcela zaslouženě. Její útočná hra se skvělým, tvrdým podáním, po kterém přešla ihned na síť, dělala soupeřce velké potíže. Aby triumf byl úplný, vyhrála spolu se svou partnerkou - 35 letou Američankou Billie Jean Kingovou dámskou čtyřhru tohoto neoficiálního mistrovství světa. (Martina Navrátilová žije odr. 1975 v USA)

Naše modlitby doprovázejí na věčnost ...

ing. *František Kříž*, dlouholetý vzdělavatel pařížského Sokola, nás opustil dne 16. 7. 1979, po dlouhé nemoci.

ing. *Josef Příkladský*, místopředseda Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii, zemřel náhle dne 19. 8. 1979. Pochován je na hřbitově Belleville v Paříži.

Na Oběžník a na Českou Katolickou Misi přispěli:

Příspěvky šekem pošlete na adresu

Mission Catholique Tchèque, CCP 20138 63M Paris

Anonym 5x	Benák	Bernhard	Bělehrádek
Fiala	Křížová	Kuba	Kurzweil
Orain	Rezek	Schnabel	Vrzala

Všem bez rozdílu, kdo v uplynulém období účinně podpořili naši Misi, z celého srdce - PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Náš program:

Mše sv. každou první a třetí sobotu v měsíci
v 17 hod 15 min, tj o čtvrt na šest večer
v kapli domu "CENTRE SEVRES"
35, rue de Sèvres 75006 Paris

Po mši sv. pravidelná setkání ve farním sále č. 5
v přízemí domu

Na září a říjen jsme připravili:

15. září - první setkání po letních dovolených,
(mši svatou bude sloužit *otec Pazderka TJ*
z Londýna), přátelská výměna dojmů s ma-
lým občerstvením
6. října- mši svatou bude sloužit *otec Heidler*
z Mnichova (druhé setkání pro zájemce
v neděli odpoledne podle dohody).
Po mši sv. bude promítnuto pásmo diapoz-
itivů s výkladem - o Mexiku
20. října- mši svatou bude sloužit *otec François Rey*.
Po mši sv. - *br. Edmund Řehák* bude roz-
právět o Evropském parlamentu zvoleném
ve všeobecných a přímých volbách

UPOZORNĚNÍ

Opět se budou konat přednášky o českých dějinách
pro české děti, které s velkou obětavostí připravuje
br. Peška. Přesné datum včas oznámíme.

DALŠÍ ZÁJEMCI Z ŘAD DĚTÍ BUDOU VÍTANI

Certificat d'inscription n. 52316

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sèvres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris